

Sygn. akt II Cz 446/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku M. M.

z udziałem F. M., M. F.

o zniesienie współwłasności nieruchomości

na skutek zażalenia uczestnika postępowania F. M.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszcz w przedmiocie kosztów sądowych zawartego w punkcie VI i VII postanowienia z dnia 10.01.2013 roku, sygn. akt I Ns 2503/10

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 446/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 10 stycznia 2013 roku zniósł współwłasność nieruchomości poprzez wyodrębnienie z niej samodzielnych lokali mieszkalnych i użytkowego, przyznając wnioskodawczyni i uczestnikom postępowania własność poszczególnych lokali w zakresie odpowiadającym ich udziałom w nieruchomości wspólnej. W punkcie VI postanowienia Sąd Rejonowy obciążył kosztami opinii biegłych zainteresowanych w częściach równych a w punkcie VII postanowienia nakazał pobrać od wnioskodawczyni i uczestnika postępowania F. M. na rzecz Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwoty po 3.136,88 zł tytułem nieuiszczonych wydatków na opinie biegłych. W punkcie VIII postanowienia Sąd nakazał pobrać od uczestniczki M. F. na rzecz Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 1.186,89 zł tytułem nieuiszczonych wydatków na opinie biegłych.

W uzasadnieniu postanowienia odnosząc się do w/o rozstrzygnięć w zakresie kosztów sądowych Sąd Rejonowy wskazał, że wprawdzie udziały poszczególnych uczestników we współwłasności nieruchomości były różne a w wyniku zniesienia współwłasności nieruchomości otrzymali oni różnej wielkości lokale i związane z nimi udziały w nieruchomości wspólnej, to jednak wszyscy byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem niniejszego postępowania, tj. zniesieniem współwłasności nieruchomości poprzez wydzielenie samodzielnych lokali mieszkalnych. W przekonaniu Sądu Rejonowego art. 520 § 2 kpc stanowiący o rozdzieleniu kosztów w stosunku do stopnia zainteresowania uczestników, nie uzasadnia stanowiska, że stopień zainteresowania uczestników w sprawie o zniesienia współwłasności rzeczy wspólnej jest zawsze pochodną wielkości posiadanych przez nich udziałów we współwłasności. Za dopuszczalne uznał Sąd Rejonowy przyjęcie, iż każdy ze współwłaścicieli – choć posiada inny udział we współwłasności rzeczy – jest w takim samym stopniu zainteresowany wyjściem ze stosunku współwłasności.

Kierując się powyższym zapatrywaniem, Sąd Rejonowy rozdzielił wydatki na opinie, które wynosiły łącznie 13.910,65 zł, po równo na wnioskodawczynię i uczestników. W związku z tym każdy z nich powinien z tego tytułu ponieść kwotę 4.636,88 zł. Uwzględniając uiszczone przez zainteresowanych zaliczki (po 1.500 zł oraz drugą zaliczkę w wysokości 1.950 zł uiszczoną przez uczestniczkę M. F.) Sąd Rejonowy na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 520 § 2 kpc postanowił pobrać tytułem nieuiszczonych wydatków za opinie biegłych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy od wnioskodawczyni i uczestnika F. M. kwoty po 3.136,88 zł, a od uczestniczki M. F. kwotę 1.186,89 zł.

Zażalenie na postanowienie o kosztach sądowych zawarte w punktach VI i VII postanowienia z dnia 10.01.2013 roku wniósł uczestnik F. M., wnosząc o jego zmianę poprzez obciążenie zainteresowanych kosztami opinii biegłych w częściach odpowiadających ich udziałom w nieruchomości tj. wnioskodawczyni w kwocie 6.955,33 zł. a uczestników w kwotach po 3.477,66 zł. Z uzasadnienia zażalenia wynika, iż uczestnik uważa za właściwe rozliczenie kosztów według wielkości udziałów we wspólnej nieruchomości, wskazując na treść art. 520 § 1 kpc.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za bezzasadne.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do obciążenia uczestników postępowania poniesionymi w toku postępowania wydatkami związanymi ze sporządzeniem opinii sądowych w proporcji do posiadanych przez nich udziałów w nieruchomości wspólnej.

Z art. 520 § 1 kpc wynika, iż w postępowaniu nieprocesowym zasadą jest, że uczestnicy traktowani są jako strony na równi zainteresowane wynikiem postępowania. Podstawowym, zatem rozstrzygnięciem w zakresie kosztów postępowania, mającym odpowiednie zastosowanie również przy rozstrzygnięciu o kosztach sądowych, jest obciążenie wszystkich uczestników poniesionymi przez siebie kosztami postępowania.

Przepis art. 520 kpc w § 2 i 3 przewiduje odstępstwa od tej zasady, ale mają one charakter wyjątkowy i dotyczą przede wszystkim sytuacji, w której uczestnicy w różnym stopniu są zainteresowani wynikiem postępowania albo ich interesy są sprzeczne.

W niniejszym postępowaniu nie zachodzą okoliczności dające podstawę do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 kpc albowiem pomiędzy wnioskodawczynią i wszystkimi uczestnikami postępowania nie zachodzi sprzeczność interesów i wszyscy w równym stopniu zainteresowani byli wynikiem postępowania tj. zniesieniem współwłasności.

Za takim stanowiskiem przemawia również ugruntowane orzecznictwo sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego. Dla przykładu można wymienić postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 09.08.2012 roku w sprawie V CZ 30/12, w którym Sąd stwierdził, iż w tzw. sprawach działowych dotyczących podziału majątku wspólnego nie zachodzi sprzeczność interesów a strony są w równym stopniu zainteresowane wynikiem postępowania a ich interesy w zasadzie są wspólne. Podobne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w orzeczeniach wydawanych w sprawach IV CZ 13/12 i IV CZ 40/11, stwierdzając dodatkowo, że bez względu na to jakie są między stronami tych postępowań stosunki własnościowe oraz stanowiska co do sposobu podziału majątku wspólnego wyrażane w toku postępowania nie można mówić o sprzeczności ich interesów.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy podzielając w/o stanowisko Sądu Najwyższego uznał, iż Sąd Rejonowy wydając zaskarżone postanowienie o kosztach sądowych nie naruszył przepisów regulujących rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nieprocesowego a zarzuty podniesione w zażaleniu są niezasadne.

Dlatego też na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc i art. 397 § 1 i 2 kpc zażalenie jako bezzasadne należało oddalić.